

platného prohlášení o zpětvzetí žaloby přestal také důvod, pro který zákonodárce připouští žalobu navzájem, o němž byla shora řeč. Bylo by proti účelu zákona, by se připouštěla ještě žaloba navzájem tehdy, kdy již není možnosti o nárocích ve sporech uplatňovaných společně jednatí nebo rozhodovati (srov. Hora, Civilní právo procesní II. 170, 179, Neumann, Komentář k § 237 VII.). Jest ovšem pravda, že sudiště žaloby navzájem v důsledku zásady § 29 j. n. potrvá, i když za sporu o žalobě navzájem již zahájeného odpadnou podmínky příslušnosti onoho sudiště na př. tím, že prvotní žaloba bude odmítnuta pro nepřislušnost nebo později vzata zpět. Ale to nemá významu pro posouzení zcela jiné otázky, zda sudiště již v době podání žaloby navzájem bylo opodstatněno. V případě pozdějšího odmítnutí prvotní žaloby trval spor touto žalobou zahájený aspoň v době podání žaloby navzájem, kdežto v případě zpětvzetí prvotní žaloby před podáním žaloby navzájem již netrval. Nezáleží na tom, zda se žalobce žaloby navzájem dověděl o zpětvzetí později a spoléhal na zahájenost sporu.

Čís. 8630.

Byly-li »námitky« proti směnečnému platebnímu příkazu vráceny k odstranění formálních vad, zejména nedostatku podpisu advokáta, nelze v udělené k tomu lhůtě předložit zcela jiné podání, obsahující směnečné námitky. Lhostejno, že šlo o stranu práva neznalou a že se jí nedostalo soudem právního poučení.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, R I 982/28.)

Námitky proti směnečnému platebnímu příkazu zamítl s o u d p r v é s t o l i c e usnesením jako opožděné (§ 552 c. ř. s.). D ů v o d y: Směnečný platební příkaz ze dne 3. října 1928 doručen byl žalovanému dne 4. října 1928. Podání žalovaného na soud bylo mu vráceno usnesením ze dne 8. října 1928 k doplnění podle §§ 84 a 85 c. ř. s. s tím, že musí býti znovu předloženo ve lhůtě osmi dnů, by mu byl přiznán účinek podání v den původní. Žalovaný nepředložil původní podání, nýbrž zcela jiné podání, obsahující směnečné námitky, které však nepožívá výhody § 85 druhý odstavec c. ř. s., neboť není podáním vráceným k doplnění. Ježto podání toto došlo 20. října 1928, tedy po uplynutí třídní nepřodlužitelné lhůty § 557 c. ř. s. ode dne 4. října 1928, byly námitky jako opožděné odmítnuty. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, o námitkách žalovaného dále po zákonu jednal. D ů v o d y: Hledíc k § 27 c. ř. s. a k § 9 adv. ř. a k právům tam advokátům přiznaným a k povinnostem jim tak uloženým, nelze uznati, že jest advokát povinen, by »odpor proti žalobě« žalovaným samým sepsaný a podaný, podepsal a soudu předložil. Uzná-li toho potřebu, může ve lhůtě k odstranění

vady podati nové námitky sepsané tak, by vyhovovaly všem předpisům zákonným a tak straně k právu pomohly. Neměloť by smyslu, by advokát musel podepsati a soudu předložiti spis věcně vadný, ač věděl, že v tom znění nemůže míti výsledku. Tím by se dostal do rozporu s § 9 adv. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo usnesení soudu první stolice, jímž námitky žalovaného proti směnečnému platebnímu příkazu byly odmítnuty jako opožděné, »zrušeno« (správně změněno) v ten smysl, že se námitky na soud přijímají. Nejde tudíž o zrušovací usnesení ve smyslu § 527 druhý odstavec c. ř. s. a jest proto považovati dovolací rekurs za přípustný (srovnej rozh. nejvyššího soudu sb. čís. 3340 a 6044). Dovolacímu rekursu nelze odepříti oprávněnost. Žalovaný podal námitky proti směnečnému platebnímu příkazu, jenž mu byl doručen 4. října 1928, tím způsobem, že napsal na žalobu »podávám tímto proti této žalobě odpor«. Toto podání, jež bylo dáno na poštu 6. října 1928, bylo mu vráceno podle §§ 84 a 85 c. ř. s. k odstranění formálních vad, obzvláště k podpisu advokáta s tím, že musí býti znovu předloženo do osmi dnů, by mu přiznán byl účinek podání v den původní. Žalovaný však předložil dne 20. října 1928 zcela jiné podání, obsahující směnečné námitky. Právem proto soud první stolice je odmítl jako opožděné. Jest sice přisvědčiti názoru žalovaného, že advokát není povinen, by prostě podepsal formálně vadné podání a že jest zajisté také oprávněn nahraditi chybné podání novým podáním. Ale vždy musí jíti při tom jen o opravu formálních vad a lhůta povolená jen k opravě formálních vad nemůže sloužiti k tomu, by dohoněny byly úkony, s nimiž strana, jakž tomu při námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu podle § 557 c. ř. s., jest vázána na lhůtu. Omylem se dovolává rekursní soud ustanovení § 9 adv. ř., neboť toto praví, že advokát může užití všech prostředků strany k odporu a obhájení, pokud neodporují zákonům. Avšak podání námitek proti směnečnému platebnímu příkazu, ze kterých jest strana pro nedodržení lhůty již vyloučena, přiči se zajisté zákonu (srovnej rozh. n. s. čís. 983, 3242, 5194, 8274). Že jde o stranu zákona neznalou a že se jí nedostalo od soudu první stolice právního poučení, nemůže na věci nic změnit, neboť lhůta § 557 c. ř. s. nemůže býti ani nesprávným poučením soudním prodloužena (srovnej rozh. n. s. čís. 3584).

Čís. 8631.

Okolnost, že byl podle § 11 vyr. ř. odložen vnucený prodej ideelní části nemovitosti, není důvodem k odkladu exekuce (§ 42 ex. ř.) vnucenou dražbou ohledně zbývajících ideelní části nemovitosti.